

1. fejezet

Nem volt könnyű feladat megmozgatni egy olyan nagydarab embert, mint Keever. Mintha valaki egy hatalmas vízágy matracát próbálná odébb pakolni. Ezért aztán a ház közelében temették el; ez egyébként is észszerű megoldásnak tűnt. Még mindig egy hónap volt az aratásig, és a magasból könnyen kiszúrhatták volna a frissen felásott földet. Márpedig biztos, hogy egy Keeverhez hasonló embert a levegőből is keresnek majd. Kutatórepülőket küldenek, helikoptereket, talán még drónokat is.

Éjfélkor láttak munkához, úgy gondolták, akkor már elég biztonságos. A tízezer hektárnyi nagy semmi kellős közepén voltak, körös-körül a horizonton nem látszott semmilyen ember alkotta építmény, csak a vasúti sínek futottak kelet felé, de az esti vonat már öt órája elment, a reggeli érkezése pedig csak hét óra múlva volt esedékes. Vagyis nem kellett kíváncsi tekintetektől tartaniuk. A markológép vezetőfülkéjére egy fényszórósort szereltek, éppúgy, ahogy a kamaszok szokták kidekorálni a pick-upjaikat, és a négy összeadódó fénynyaláb szép nagy, halogén fénytócsát alkotott. Így az sem okozott problémát, hogy sötétben kellett dolgozniuk. A disznóól előtti kifutóban kezdtek ásni, ahol az állatok egyébként is állandóan feltúrják a földet. Disznóként úgy száz kiló és négy láb tapodta állandóan a talajt. A magasból nem tűnik majd fel semmi, még akkor sem, ha hőkamerával vizsgálódnak. A kép azonnal fehérre váltana az állatok kipárolgásától, a gőzölgő trágyarakástól és az emésztőgödörtől.

Ez így elég biztonságos megoldás lesz.

A disznók persze szeretik a földet túrni, úgyhogy gondoskodtak róla, hogy jó mély legyen a gödör. Ez sem okozott gondot. A markológép gémje elérte a két métert, a kotrókanál pedig ritmikus mozgással tépett a földbe. A hidraulikus szerkezet megcsillant a lámpák

fényében, a gép vezetőfülkéje pedig úgy emelkedett-süllyedt, ahogy a kotrókanál félrelökte a földkupacokat. Amikor elkészült a gödör, hátrébb toltak a géppel, megfordultak, és Keever holttestét a sírgödörbe tolták. Átfordították, aztán előre lökték, a földön gurították, míg végül a gödörbe zuhant, és nagyot puffant az alján, a sötétben, ahová már nem ért el a reflektorok fénye.

Csak egy hiba csúszott a számításaikba, épp ebben a pillanatban.

Az esti vonat aznap öt órát késett. Másnap reggel hallották a rádióban, hogy százhatvan kilométerre délre egy elromlott mozdony okozott fennakadást a forgalomban. Ezt persze akkor még nem tudták. Csupán egy gyászos vonatfüttyöt hallottak a távoli vasúti átjáró felől; ekkor már csak annyit tehettek, hogy megfordultak, és bámulták, ahogy hosszú sorban elzakatolnak a kivilágított kocsik, nem túl messze tőlük, egyik a másik után, mintha egy álombeli látomás lenne az egész, és a szerelvényeknek sosem akarna végük szakadni. De végül csak eltűntek, a sínek egy percig még énekelve zümmögtek, mignem a vonat hátsó lámpáinak fényét is elnyelte az éjféλι sötétség. Akkor folytatták a munkát.

Harminc kilométerrel északabbra a vonat lassítani kezdett, végül nagy sziszegés kíséretében megállt, az ajtók kinyíltak, és Jack Reacher kiszállt a peronra, amely mellett egy bérház méretű gabonasiló tornyosult. Bal kéz felől négy másik siló állt, még nagyobbak, mint az első, jobbra pedig egy hatalmas bádogépület, akkora, mint egy repülőgéphangár. Azonos távolságokra elhelyezett oszlopokon nátriumlámpák világítottak, sárga fénykúpokat hasítva a sötétségbe. Az éjszakai levegőben afféle évszakjelző módjára ködpára lebegett. Közeledett a nyár vége. Hamarosan beköszönt az ősz.

Reacher mozdulatlanul állt, a vonat pedig nélküle folytatta az útját. Erőlködve, csikorogva, lassú, ritmikus zakatolással indult útnak, aztán egyre jobban felgyorsult, a szele belekapott a ruháiba. Nem meglepő módon egyedül ő szállt le a vonatról. Ez a hely nem a nagy közlekedési csomópontok egyike volt. Itt minden mezőgazdasági célokat szolgált. Az utasokat fogadó jelképes, mindössze egyetlen épületből álló kis állomás a silók és a hatalmas hangár közé szorult, benne egy jegypénztár és a várakozóknak fenntartott néhány pad kapott

helyet. Úgy festett, mint egy jellegzetes vidéki vasútállomás, és apró méreteivel eltörpült a silók mellett, mintha csak valami játékszer lenne, amelyet átmenetileg két hatalmas olajoshordó közé raktak le.

Az állomásépület szinte teljes hosszában végighúzódott egy tábla, ez készítette Reachert arra, hogy leszálljon. A *Mother's Rest* felirat állt rajta – „Mama pihenője”. A helységnevet már a térképen kiszúrta, és úgy gondolta, ez igazán pompás név egy vasúti megállóknak. Az elnevezés eredetén töprengve azt gyanította, a sínek itt egy ősrégi útvonalat keresztezhetnek, ahol egykor szekérkaravánok jártak, és valamikor réges-régen történhetett itt valami. Talán egy fiatal, terhes nőre épp itt törtek rá a szülési fájdalmak. A sok zötyögés biztos nem tett jót neki. A szekérkaraván talán meg is állt itt pár hétre vagy egy hónapra. Aztán meglehet, hogy sok-sok évvel később valaki meg akart emlékezni minderről, esetleg az egyik leszármazottjuk, aki megőrizte emlékezetében a családi legendát. Talán egy egyszobás kis helytörténeti múzeum is van a városkában.

Vagy az is lehet, hogy a névadásnak szomorúbb apropója volt. Talán itt temettek el egy asszonyt, aki túl idős lehetett az utazás fáradalmainak elviseléséhez. Ez esetben talán még megvan valahol a sírja.

Reacher úgy gondolta, hogy akár utána is járhatna a dolognak. Nem volt különösebb úti célja, és tengernyi idő állt a rendelkezésére, hogy eljusson bárhová, így azt gondolta, nem veszíthet semmit, ha tesz egy kis kitérőt. Ezért szállt le a vonatról. Eleinte csalódást érzett. Elszámította magát, túl nagyok voltak az elvárásai. Úgy képzelte, lesz majd itt néhány poros házikó és egy magányos karám néhány lóval. Meg egy egyszobás kis múzeum, amelyet talán helyi önkéntesek működtetnek, rész munkaidőben. Meglehet, hogy egy öregember vezeti, aki az egyik házikó lakója. Vagy esetleg talál egy márvány sírkövet, amelyet kis kovácsoltvas kerítés vesz körbe.

Nem számított azonban a gigantikus mezőgazdasági építményekre. Pedig kellett volna. A környék végtelen búzaföldjei itt találkoznak össze a vasúttal. Valahol a termést a vagonokba kellett rakodni. Több milliárd véka és több millió tonna minden évben. Reacher balra lépett, és átnézett a silók közötti résen. Sötét volt, de annyit azért érzékelt, hogy nagyjából félkör alakban épületek állnak a távolban. Nyilván lakóházak, a búzatároló dolgozóié. Halvány fényeket is látott, remélte, hogy egy motelt jeleznek vagy egy étkezdét, esetleg mindkettőt.

Az állomás kijáratához sétált, miközben pusztá megszokásból kikerülgette a fénytócsákat; aztán meglátta, hogy az utolsónál ezt semmiképp sem teheti meg, mert az közvetlenül a kijárat fölött helyezkedik el. Úgyhogy megspórolt magának egy vargabetűt, így az utolsó előtti lámpánál sem kerülte már meg a fényfoltot.

Ekkor egy nő lépett elő a sötétből, az árnyak közül.

Nagy lendülettel indult meg feléje, két gyors lépést tett, lelkesen, mintha nagyon örülne, hogy láthatja. A testbeszéde megkönnyebbülésről árulkodott.

Az öröm helyébe azonban hamar csalódás költözött. A nő hirtelen megtorpant, és csak annyit mondott:

– Ó!

Ázsiai volt, de egyáltalán nem apró termetű és törékeny. Százhetvenöt centi lehetett, talán megvolt százhetvennyolc is, a testalkata pedig illett a magasságához. Nem látszottak ki a csontjai. Nem volt épp egy törékeny virágszál. Reacher úgy tippelt, negyven körüli lehet. Hosszú, fekete haja volt, farmert és pólót viselt egy rövid vászondzsekivel, a lábán pedig fűzős cipőt.

– Jó estét, hölgyem! – üdvözölte Reacher.

A nő elnézett a válla fölött.

– Én vagyok az egyetlen utas – mondta Reacher.

A nő a szemébe nézett.

– Senki más nem szállt le a vonatról rajtam kívül. Úgyhogy azt hiszem, a barátja nem érkezett meg.

– A barátom? – kérdezte a nő. Jellegtelen volt a kiejtése, átlagos amerikai, olyan, amelyet Reacher jártában-keltében mindenfelé hallott.

– Mi másért lenne itt valaki az állomáson, ha nem a vonatot várja? Másképp nem lenne értelme kijönni. Gondolom, általában nincs itt túl sok látnivaló éjféltájban.

A nő nem válaszolt.

– Ne mondja, hogy itt várt hét óra óta.

– Nem tudtam, hogy késni fog a vonat – felelte a nő. – Nincs térerő, és vasutasok sincsenek, akiket meg lehetne kérdezni. És, gondolom, transzkontinentális gyorsposta meg már elég rég nem közlekedik.

– Nem volt abban a kocsiban, amelyikben én utaztam. És a következő kettőben sem.

– Kicsoda?
– A barátja.
– Nem is tudja, hogy néz ki.
– Nagydarab fickó lehet – mondta Reacher. – Ezért indult el felém, amikor meglátott. Azt hitte, ő vagyok, legalábbis egy pillanatra. Nem voltak nagydarab fickók a kocsiiban, ahol ültem. A másik kettőben sem.

- Mikor jön a következő vonat?
- Reggel hétkor.
- Maga kicsoda, és mit keres itt?
- Csak átutazóban vagyok.
- A vonat átutazott, maga nem. Maga leszállt.
- Tud valamit erről a helyről?
- A világon semmit.
- Látott esetleg egy múzeumot vagy síremléket?
- Miért jött ide?
- Ki kérdezi?

A nő egy pillanatig hallgatott, aztán azt mondta:

- Senki.
- Van egy motel a városban? – érdeklődött Reacher.
- Én ott szálltam meg.
- És milyen?
- Csak egy motel.
- Az nekem megfelel – bólintott Reacher. – Van üres szobájuk?
- Nagyon meglepne, ha nem lenne.
- Oké, akkor kísérjen oda. Ne várjon itt egész éjszaka. Én pirkadatkor úgyis felkelek. Amikor indulok, majd bekopogok az ajtaján, és felébresztem. Reméljük, hogy a barátja reggel megérkezik.

A nő nem felelt semmit, csak vetett még egy pillantást a néma sínekre, aztán sarkon fordult, és elindult a kijárat felé.

2. fejezet

A motel nagyobb volt, mint amire Reacher számított. Az egyemeletes, patkó alakú épület összesen harminc szobával és egy jó nagy parkolóval büszkélkedhetett. Amiben persze nem állt sok autó. A parkolóhelyek több mint fele üres volt. A motel egyszerű épülete stukódíszes betontömbökből készült, amelyeket bézs színűre festettek, a fémlépcsőket és a korlátokat pedig barnára. Különösnek épp nem lehetett mondani, de tisztának és jó állapotúnak tűnt. Minden villanykörte égett. Reacher megfordult már ennél rosszabb helyeken is.

A földszinten balra az első ajtó volt a recepció. A pult mögött egy férfi állt. Alacsony volt, öreg, pocakos, és úgy tűnt, az egyik szeme üvegből van. Átadta a kétszáztizennégyes szoba kulcsát a nőnek, aki szó nélkül kísétált. Reacher megérdeklődte, mennyibe kerül egy szoba, mire a férfi azt válaszolta:

- Hatvan dollár.
- Egy hétre? – kérdezte Reacher.
- Egy éjszakára.
- Megfordultam már itt-ott.
- Ezzel meg mit akar mondani?
- Láttam már sok motelt.
- És?
- Nem látok itt semmit, ami megérne hatvan dollárt. Húszat, talán.
- Nem adhatom oda húszért. Azok a szobák drágák.
- Melyikék?
- Az emeletiek.
- Nekem remekül megfelel a földszint is.
- Nem akar a közelében lenni?
- Kinek a közelében?
- A barátnője közelében.
- Nem – felelte Reacher. – Nem akarok a közelében lenni.
- A földszinti szobák negyven dollárba kerülnek.
- Húsz. A motelnek több mint a fele üres. Gyakorlatilag nincs is vendég. A semminél az is jobb, ha húsz dollárt keres.
- Harminc.

- Húsz.
- Huszonöt.

- Megegyeztünk – bölintott Reacher. Elővett a zsebéből egy öszszetekert bankjegyköteget, és lehámozott róla egy tízest, két ötöst meg öt darab egydollárost. Lerakta a pultra, a félszemű pedig átadott neki cserébe egy kulcsot, amelyen egy fabiléta lógott a százhatos számmal. Egy fiókból varázsolta elő, diadalittas mozdulattal.

- A hátsó sarokban lévő az – mondta. – A lépcső közelében.

A lépcső fémből volt, vagyis hallani fogja majd, ha az emberek fel-le közlekednek rajta. Nem a motel legjobb szobája. Kicsinyes boszszú volt ez a pasas részéről, de Reachert nem zavarta. Úgy gondolta, aznap éjjel úgyis ő lesz a legutolsó, aki nyugovóra tér. Nem számított további későn érkező vendégekre. Remélte, hogy nem zavarják majd, és csendben telik el az éjszaka.

- Köszönöm – mondta, és kezében a kulccsal kísétált. A félszemű várt fél percet, aztán tárcsázott egy számot a pulton álló telefonkészüléken. Amikor felvették, annyit mondott:

- A nő kiment valaki elé az állomásra. Késett a vonat, öt órát várt rá. Idehozta magával a pasast, aki kivett egy szobát.

Recsegés hallatszott, ahogy a vonal túlsó végén kérdeztek valamit, mire a félszemű recepcióst azt felelte:

- Ez is egy nagydarab pasas. Egy zsugori rohadék. Kicsikarta, hogy engedjek a szoba árából. A százhatost adtam neki, a hátsó sarokban.

Újabb recsegő kérdés hangzott el, majd az újabb válasz következett:

- Innen nem. A recepción vagyok.

A vonal túlsó végén ismét mondtak valamit, de most másféle hangon és más hanglejtéssel. Utasítás volt, nem kérdés.

- Rendben – felelte a félszemű.

Azzal letette a telefont, feltápázkodott, és kiment az irodából. Megfogott egy üres nyugágyat, amely a százkettes szoba előtt állt, és odébb húzta a parkoló aszfaltján, hogy egyformán rálásson a recepció és a százhatos szoba ajtajára. *Rálátsz onnan a szobára?* – hangzott el a telefonban a kérdés, amit a *Mozdítsd meg a seggedet, és ülj át valahová, ahonnan szemmel tarthatod egész éjszaka!* utasítás követett. A félszemű mindig engedelmeskedett a parancsoknak, noha olykor

– ahogy most is – kissé vonakodva tett így. A nyugágyat a megfelelő szögbe állította, aztán lehuppant a kényelmetlen, kemény műanyag ülőalkalmatosságra, kint a szabadban, az éjszakai levegőn. Ha rajta állt volna, biztosan nem így tesz.

Reacher a szobájából hallotta, ahogy a nyugágy lába karcolja a betont, de ügyet sem vetett rá. Csak egy átlagos éjszakai zaj volt, semmi veszélyes, nem egy fegyver kakasának kattánása, nem egy késpenge fémes hangja, ahogy kihúzzák a tokjából, semmi olyasmi, ami miatt az agyának legősibb, ösztönös cselekvést sürgető része reagálna. Csupán egyetlen zajra figyelt volna fel igazán: ha egy fűzős félcipőben járó alak lépteinek koppanását hallja meg odakint a lépcsőn, majd egy kopogtatást az ajtón – a nő a vasútállomásról ugyanis olyasvalakinek tűnt, akinek sok kérdése van, és aki szeret azokra választ kapni. *Maga kicsoda, és mit keres itt?*

De nem lépteket hallott, csak kaparászást, ezért aztán nem törődött vele. Összehajtogatta a nadrágját, a matrac alá dugta, aztán a zuhany alá állt, hogy lemossa magáról a hosszú út porát, majd bebújt az ágyba. Beállította a fejében ketyegő órát hatra, egyet nyújtózkodott, nagyot ásított, és már aludt is.

A hajnal mindent aranyló fényárban fürdetett, rózsaszín vagy lila árnyalatoknak nyoma sem volt sehol. Az ég olyan fakókéknek tűnt, mint egy ezerszer kimosott, régi ing. Reacher újra lezuhanyozott, felöltözött, aztán kilépett az ajtón. Meglátta az üres nyugágyat, amely furcsa helyen állt, az autók útjában, de nem törődött vele különösebben. Felsétált a fémlépcsőn, amilyen halkán csak tudott, hogy ne csapjon túl nagy zajt. Megkereste a kétszáztizennégyes szobát, és bekopogott, határozottan, de diszkrétén, ahogy egy elegáns hotelban tenné a boy. *Az ébresztés, hölgyem.* A nőnek volt még negyven perce. Tíz perc kell, hogy összekapja magát, tíz, hogy lezuhanyozzon, tíz, hogy visszasétáljon az állomásra. Jóval a reggeli vonat előtt fog odaérni.

Reacher leosont a lépcsőn, és kísétált az utcára, amely a motel előtti részen kisebb térré szélesedett ki. Úgy gondolta, nyilván a lassú és nehézkesen mozgó teherautók miatt lehet így, hogy meg tudja

nak fordulni, és legyen helyük manőverezni, amikor felsorakoznak a hídmérlegek és az átvevőirodák, majd a gabonasilók előtt. Az aszfaltba ágyazva sínek futottak. Nagyon szervezetten folyhatott minden. Valamiféle központi felvevőhelyként szolgálhatták ki az egész környéket, legalább egy háromszáz kilométeres sugarú körben. Ez azt is megmagyarázta, miért kellett ekkora motel. Sok helyről érkeznek ide a környékbeli farmerek, akik eltöltenek itt egy éjszakát, mielőtt felszállnak a vonatra az egyik távolabbi nagyváros felé. Lehet, hogy az év bizonyos szakában egyszerre sokan érkeznek ide, talán amikor a távoli Chicagóba utaznak a határidős üzletekről tárgyalni. Ezért kell harminc szoba.

A széles utca, illetve kis tér – vagy bármi volt is ez – nagyjából észak–déli irányba futott. Kelet felől a vasúti sínpár és a fényes bádogépületek határolták, balra, nyugaton pedig a település főutcája a motellel, egy étkezdével és egy vegyesbolttal. Ezeken túl, nyugat felé terült el laza félkörben maga a városka. Nem lehetett túl nagy a népsűrűség, a házak igencsak távol álltak egymástól. Ezer ember lakhatott itt, vagy talán annyi sem.

Reacher észak felé indult el a széles utcán, és kereste az egykori szekérkaravánút nyomait. Úgy gondolta, valahol keresztezhetette ezt az utcát, keletről nyugatra, ami a szekérkaravánok fő útiránya volt annak idején, amikor minden kalandvágó fiatalember a vadnyugatra tartott. Izgalmas idők lehettek. Ötven méterrel előrébb, az utolsó gabonasiló után meglátott egy kereszteződést, ahol a főutcára merőlegesen kiindult a pontosan kelet–nyugati irányú út. Jobbra már minden a hajnali nap fényében ragyogott, balra még hosszúra nyúltak az árnyékok.

A vasúti átjárónál nem volt sorompó, csak piros lámpa. Reacher megállt a síneken, és elnézett dél felé, abba az irányba, ahonnan érkezett. Legalább másfél kilométeren át nem voltak újabb átjárók, nagyjából ilyen távolságra látott el a sápadt hajnali fényben. És legalább másfél kilométerre északra sem látott egyet sem. Vagyis ha Mother's Restnek van saját kelet–nyugati irányú főútvonala, akkor ő épp azon áll.

Az út meglehetősen széles volt, és kissé magasabban futott, a kétoldalt ásott sekély árkokból hordhatták ide a földet. Vastag aszfalt fedte, ami idővel kissé megszürkült, az időjárás viszontagságaitól itt-

ott megrepedezett, és a szélénél egyenetlennek tűnt, mint a megdermedt láva. Az út egyenesen futott.

Ez is egy lehetőség. A szekérkaravánok, ha tehették, nyilegyenesen haladtak. Miért is ne? Senki sem akar felesleges kilométereket megtenni csak úgy, szórakozásból. Az, aki a vezető kocsi bakján ült, a táj egy távoli, kiemelkedő pontja alapján tájékozódhatott, a többiek pedig őt követték. Aztán egy évvel később egy újabb csapat megtalálta a régi keréknyomokat, egy évvel azután meg valaki már be is jelölte a térképen az útvonalat. Száz évvel később pedig megérkezett egy útépítő cég, sok teherautónyi aszfalttal.

Kelet felé nem volt semmi látnivaló. Se egyszobás múzeum, se márvány síremlék. Csak az út, kétoldalt pedig a végtelenbe nyúló, majdnem beérett búzatáblák. A másik irányban azonban, a sínektől nyugatra az út nagyjából középütt szelte át a városkát. Mindkét oldalon hat-hat alacsony épülettömb emelkedett. A jobb oldali saroktelek úgy száz méterre nyúlt el észak felé, akkora volt, mint egy futballpálya. Egy mezőgazdasági gépeket és felszerelést áruló kereskedés telephelye lehetett. Fura traktorok és hatalmas gépezetek sorakoztak egymás mellett, mind vadonatúj és csillogó-villogó volt. Balra egy állatorvosi ellátó kapott helyet egy kis épületben, amely eredetileg lakóház lehetett.

Reacher megfordult, és elindult a régi úton nyugat felé, át a városon, miközben a reggeli nap sugarai finoman melengették a hátát.

A motel recepcióján a félszemű férfi tárcsázott egy számot, és amikor felvették a telefont, azt mondta:

– A nő megint kiment az állomásra. Most a reggeli vonatot várja. Hány embert fognak ezek küldeni?

Hosszú, recsegő válasz következett, nem kérdés volt, de nem is utasítás. Lágýabbnak hangzott a felelet. Bátorítás lehetett, vagy megnyugtatás. A félszemű azt felelte:

– Rendben, persze. – Aztán letette a kagylót.

Rearcher elsétált hatsaroknyit, aztán hatot vissza, és közben sok mindent látott. Házakat, amelyekben még mindig laktak, és olyano-

kat is, amelyeket üzletekké alakítottak át. Volt ott magkereskedés, műtrágyabolt és egy nagy testű állatokra specializálódott állatorvosi rendelő. Látott egy egyetlen irodahelyiségből álló ügyvédi irodát. Egysaroknyival északabbra volt egy benzinkút, egy játékkerem, egy bolt, ahol sört és jeget árultak, és egy másik, ahol semmi mást, csak és kizárólag gumicsizmákat meg -kötényeket. Látott egy önkiszolgáló mosodát, egy autógumist és egy olyan boltocskát, ahol cipőkhöz való gumisarkakat lehetett kapni.

Múzeum vagy síremlék sehol.

Végül is ez érthető. Egyiket sem közvetlenül a főutcára tennék, hanem egy-két saroknyival odébb, talán tiszteletből, hogy a halott békében nyugodhasson.

Lefordult az egykori szekérútról egy kis mellékutcába. A városka utcahálózata négyzethálós elrendezésű volt, bár maga a település félkör alakban terült el. Egyes telkek előnyösebb fekvésűek voltak, mint a többi. Olybá tűnt, mintha a gigantikus gabonasilók körül saját gravitációs mező alakult volna ki. A legtávolabb eső részek voltak a legkevésbé fejlettek. A középponthoz közelebb szorosan egymás mellett álltak az épületek. A főút mögött álló épülettömbben egyszobás lakások sorakoztak, egykor talán csűrök lehettek, vagy garázként funkcionáltak. Előttük piaci jellegű árusítóstandok álltak, amiket az egy-két holdon gazdálkodó zöldség- és gyümölcsstermesztők használtak. Volt egy kis üzlethelyiség, ahol a Western Union és a MoneyGram pénzküldő szolgáltatása működött, lehetett faxolni, fénymásolni vagy csomagot feladni a FedEx-nél, a UPS-nél vagy a DHL-nél. Mellette egy könyvelőiroda állt, de úgy tűnt, már nem működik.

Nem volt se múzeum, se síremlék.

Reacher tovább rőtta az utat az épülettömbök között, egyiket hagyta el a másik után; alacsony bódék és dízelmotorszervizek, üres telkek mellett haladt el, ahol emberi hajra emlékeztető, finom levelű gyomok nőttek. Kiért a széles utca túlsó végére. Bejárta a fél várost. Nem volt se múzeum, se síremlék.

Aztán meglátta, hogy befut a reggeli vonat. Mintha az se szívesen állt volna meg itt. Azt nem lehetett innen látni, hogy leszállt-e valaki. Túl sok ház és egyéb építmény takarta el az állomást.

Reacher megéhezett.

Egyenesen tovább sétált, át a térré szélesedő úton, így majdnem visszaért a motelhoz. Elhaladt a vegyesbolt előtt, és bement az étkezdébe.

Ugyanebben a pillanatban a moteltulajdonos tizenkét éves unokája besurrant a vegyesboltba, és az ajtó melletti, falra szerelt nyilvános telefonkészülékhez lépett. Bedobott pár érmét, tárcsázott egy számot, és amikor felvették a telefont, azt mondta:

– Átkutatja a várost. Mindenhová követtem. Mindent megnéz, háztömbről háztömbre jár.